

4de April 1855 om Sognebaandets Løsning skulde have gjort et fuldstændigt Brud med den gamle Kirkeordning. Jeg troer ikke, at det er fuldkommen correct, og jeg troer, at den ærede Taler vil indrømme mig, at det er en meget væsentlig Bestemmelse, der endnu er tilbage, nemlig den, at man kun kan løse Sognebaandet til en Præst ved en bestemt Menighed. Heri er altsaa endnu fastholdt, hvad der er et af Grundtrækkene ved vor Kirkeordning med Hensyn til det, hvori Kirken kommer i Berøring med Staten, nemlig, at den geistlige Embedsmands Virksomhed er knyttet til et bestemt Sted. Dette er fastholdt i Loven af 1855. Der er derhos ganske vist en Betragtning, der har nogen Vægt, nemlig den, der er hentet fra de mulige Farer, der kunde hidrøre fra, at man giver den almindelige Lovgivningsmagt Ret til at gjøre Forandring i den danske Kirkes Stilling, forinden denne faaer den Forsatning, som er bebuden i Grundlovens § 80 — jeg skal ikke her indlade mig paa det store Spørgsmaal, hvorledes denne Paragraph skal forstaaes, men gaae ud fra, at den sigter til en Lov, der vil give Folkekirken en Forsatning — Denne Betragtning altsaa af de Farer, der muligviis kunde hidføres derved, at man gjen-nem den borgerlige Lovgivning giver Bestem-melser, der have en indgribende Betydning for de kirkelige Forholds Ordning, har valet Be-tænkelighed hos mig med at gaae yderligere, end skeet er ved Loven af 4de April 1855. Det er den samme Betragtning, som har maattet gjøre det betænkeligt for mine Forgængere at gaae ind paa yderligere Indrømmelser i denne Retning, og den er ogsaa tilstede hos mig. Jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Alt, hvad der efter min Mening egentlig er Trængsel til, troer jeg — affeet fra enkelte Til-fælde og navnlig fra det, hvortil den sidste ærede Taler sigtede — allerede er indrømmet ved Anordningen af 2den October 1862, og for-saa vidt det kan tjene til Beroligelse, vil jeg gjerne indrømme, at jeg ikke kan see, at der er den fjerneste Anledning til at tilbagekalde den, og der har heller aldrig været tænkt derpaa; jeg troer altsaa, at der factist er indrømmet Sognebaandsløserne det, som de virkelig søle Trængsel til.

Iøvrigt skal jeg indrømme, at det Forslag, der foreligger her, er affattet med en vis Moderation, og ved den første Betragtning skulde det synes, at det ikke var mere end et billigt Forlangende, at det skulde staae Medlemmerne af den danske Folkekirke frit for at løse Sognebaand til en Mand, der engang havde faaet Ordinationen, og som ikke er bleven dømt fra Embede, eller, som jeg troer man kalder det, „fra Kjolen“. Det synes altsaa ved den første Betragtning, som om det var Noget, som man med Lethed kunde gaae ind paa; men paa den anden Side er det klart, at der igjennem en saadan Bestemmelse, som her er foreslaaet, meget let vil kunne indbringes en Risle i den bestaaende Ordning af de kirkelige Forhold. Det er Noget, som jeg for mit Vedkommende maa være meget betænkelig ved. Jeg kan altsaa i Henhold til disse Ud-talelser kun sige, at jeg ikke vilde finde megen Betænkelighed ved at gaae ind paa et Lovfor-slag, som indskrænkede sig til Indholdet af det, som i forrige Samling blev vedtaget af Rigs-bagen; men, forsaaridt man gaaer yderligere, maa jeg paa det Bestemteste fraraade at gaae ind derpaa.

Ploug: Jeg kan være fuldstændig enig med den ærede Minister i to Ting, nemlig at det overhovedet ikke er heldigt at give Vel-lighedslove, og at den ærede Forslagsstiller ikke gjorde Klogt i at motivere dette Lovforslag som en Vellighedslov. Derimod forekommer det mig, at den Fortolkning, som den ærede Mi-nister gav af Sognebaandsløsningsloven af 4de April 1855, var meget utilfredsstillende. Den ærede Minister sagde, at man i denne Lov havde bestemt, at Sognebaandet kun kunde løses til en vis Menigheds Præst, idet man derved havde ifundet at knytte Sognebaands-løseren til et bestemt Sted. Ja, det er ganske vist, men i hvilken Henseende har man villet knytte Sognebaandsløseren til et bestemt Sted? Er det i kirkelig eller i borgerlig Henseende? Det forekommer mig aldeles klart, at dette Ud-træk „en vis Menigheds Præst“ har en blot og bar borgerlig Betydning, idet det kun har til Hensigt at sikre Indspørelsen i Kirkebøgerne. Det er en Selvsølge, at man ikke paa ethvert